

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/13/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212209981
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8212209981.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Daniely Babinovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 20. 02. 2014, č. k. 1C/251/2012-72 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa v časti o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy vo vzťahu k exekúciám vedeným žalobcom proti povinným F. S., Z. C. a Q. A. vylúčil na samostatné konanie. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V dôvodoch rozhodnutia súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobca v danom konaní uplatňuje náhradu škody a nemajetkovú ujmu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučných súdov v jednotlivých exekučných veciach, v ktorých vystupoval ako oprávnený, keď sa rozhodovalo o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvého stupňa poukázal na analýzu spisov Okresného súdu Svidník, sp. zn. 4Er/812/2010, 2Er/537/2011, 3Er/812/2010, 3Er/25/2011, 6Er/661/2010, 7Er/173/2011 a napokon 3Er/539/2010. Zdôraznil, že v týchto konaniach žiadosti o udelenie poverenia boli zamietnuté, resp. konania boli zastavené pre rozpor zmlúv o úveroch, na základe ktorých mali požiadavky vzniknúť a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, ako aj poukázal na znenie ust. § 44 a nasl. zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov. Vzhľadom k tomu, že neboli predložené exekučné spisy Okresného súdu Svidník týkajúce sa povinných F. S., Z. C. a Q. A., tieto veci v súlade s ust. § 112 ods. 2 O. s. p. vylúčil na samostatné konanie. Zaoberal sa v ďalšom dôvodnosťou zostávajúcich uplatnených nárokov vyplývajúcich z exekúcií vedených voči povinným N. U., N. N., A. N., P. F., S. L., P. C. a T. E.. Zdôraznil, že lehota 15 dní je stanovená pre písomné poverenie exekútora, aby vykonal exekúciu okrem exekučného titulu podľa ust. § 41 ods. 2 písm. a) a d), avšak nie je stanovená pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, resp. pre rozhodnutie o zastavení exekučného konania pre rozpor zmlúv o úveroch, na základe ktorých mali vzniknúť pohľadávky a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Zdôraznil, že súd je v exekučnom konaní povinný skúmať či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a za tým účelom si od účastníkov môže vyžiadať aj potrebné listinné dôkazy. Exekučnými titulmi v daných veciach boli rozhodcovské rozsudky, a preto bolo potrebné za účelom

zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, okrem ustanovení Exekučného poriadku podrobiť vymáhané súdnej kontrole aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch a rovnako aj zákona č. 244/2002 Z. z.. Bolo potrebné posúdiť, či v rozhodcovskom konaní boli dodržané všetky právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a či nedošlo k znevýhodneniu či oslabeniu jeho práv. Je zrejmé, že ak súd dôjde k záveru, že bez predloženia ďalších listinných dôkazov nemožno ihneď poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie, je potrebné účastníkov vyzvať na ich doplnenie a predloženie. Aj preto nemôže byť 15-dňová lehota zaväzujúcou na posúdenie podmienok vedenia exekučného konania a spôsobilosti exekučného titulu v týchto prípadoch. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora až do vydania rozhodnutia o veci po doplnenom dokazovaní a posúdení zákonnosti exekučného konania, nemôže byť takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, či vysloviť nesprávny úradný postup súdu. Zdôraznil, že tieto žiadosti o udelenie poverenia boli zamietnuté, pričom žalobca nepodal proti týmto uzneseniam opravný prostriedok. Len vo veci 3Er/812/2010 bolo odvolanie podané, avšak odvolacím súdom bolo toto rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia potvrdené. Vzhľadom k tomu, že súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup - existenciu prieťahov v konaní pre nedodržanie zákonnej lehoty ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nemohol byť návrh žalobcu dôvodný. Nebolo tiež zistené podanie žiadosti o informácií o stave konania či sťažnosti na prieťahy v konaniach okrem vecí 2Er/537/2011 a 7Er/173/2011, pričom súdu neboli predložené vyjadrenie predsedu súdu o možných prieťahoch v konaní. Podľa časovej následnosti úkonov vykonávaných vo veciach, ani k zbytočným prieťahom nedochádzalo, a ani k porušeniu zákonom stanovených lehôt, ako to namietal žalobca. Žalobca ani v jednom prípade nepreukázal predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Nezaoberal sa preto ďalšími námietkami účastníkov konania a návrh ako neopodstatnený zamietol. Uviedol, že k žiadosti žalobcu o vydanie medzitýmneho rozsudku neboli splnené podmienky pre jeho vydanie (§ 152 ods. 2 O. s. p.).

Zdôraznil, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia o veci.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby zrušiť a v rozsahu zrušenia vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobca zásadne namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Poukázal na obsah čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru ESLP v Štrassburgu. Žalobca vôbec nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súdu vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Žalobca ďalej predložil ako dôkaz o vzniku škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ s. r. o. znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Týmto znaleckým posudkom je preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania s tým, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR bol súd povinný

pred rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť. V zmysle týchto dôvodov navrhol žalobca podanému odvolaniu vyhovieť.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v ust. § 212 ods. 1 a 2 O. s. p. spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a zistil, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je.

Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1/ škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2/ škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3/ škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánov verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 86 písm. a/ a d/ Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu Vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 119 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne

oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúcie aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Je potrebné súhlasiť s odvolacou námietkou žalobcu spočívajúcou v tom, že ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť na vznik nesprávneho úradného postupu v podobe prietahov v konaní, nie je možné aplikovať na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.), pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. Toto ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. bolo zavedené do tohto zákona zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013, preto je toto zákonné ustanovenie priamo aplikovateľné len na zodpovednostné právne vzťahy upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. a to tie, ktoré vznikli od 01.01.2013.

To však neznamená, že by súd prvého stupňa nemohol ako príklad (inšpiráciu, o ktorej hovorí aj žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa) uviesť právne významné okolnosti uvedené v tomto ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a to v kontexte skúmania, ktoré musí súd vykonať aj keď sa pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu (vrátane prietahov v konaní) pohybuje

v právnom rámci danom mu ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré bolo účinné v čase, keď mal vzniknúť zodpovednostný právny vzťah medzi účastníkmi tohto konania v preskúmaných exekučných konaniach uvedených v žalobe a v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že na Okresný súd Svidník bola doručená dňa 22. 12. 2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo strany žalobcu ako oprávneného, s tým, že išlo o konanie sp. zn. 4Er/812/2010 vo vzťahu k povinnej N. K.. Uznesením zo dňa 16. 05. 2012, č. k. 4Er/812/2010-12 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 12. 06. 2012. V konaní Okresného súdu Svidník, sp. zn. 2Er/537/2011 proti povinnému N. N. bola žiadosť o udelenie poverenia zo strany žalobcu ako oprávneného doručená 25. 08. 2011. Uznesením zo dňa 17. 05. 2012, č. k. 2Er/537/2011-15 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 19. 07. 2012. V konaní Okresného súdu Svidník, sp. zn. 3Er/812/2010 proti povinnej A. N. bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená 22. 12. 2010 a exekučný súd uznesením zo dňa 19. 04. 2011, č. k. 3Er/812/2010-10 rozhodol o čiastočnom zastavení exekučného konania v časti vymoženía zmenkového úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 312 Eur od 24. 03. 2010 do zaplataenia s tým, že ďalším uznesením zo dňa 28. 06. 2012 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo zvyšku zamietol. V konaní Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er/25/2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená 17. 01. 2011 a uznesením zo dňa 25. 05. 2012 sa rozhodlo o jej zamietnutí. Dňa 13. 10. 2010 bola doručená Okresnému súdu Svidník žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo vzťahu k povinnému S. L. (sp. zn. 6Er/661/2010) s tým, že uznesením zo dňa 24. 05. 2012 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá po tom, čo v predchádzajúcom štádiu konania vstúpil do konania vedľajší účastník na strane povinného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. V konaní sp. zn. 7Er/173/2011 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená exekučnému súdu 16. 03. 2011. Smerovala vo vzťahu k povinnej P. C. a uznesením zo dňa 14. 06. 2012 sa rozhodlo o zamietnutí tejto žiadosti s tým, že aj v danom prípade oznámil vstup do konania vedľajší účastník na strane povinného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Napokon vo veci Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er/539/2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená exekučnému súdu 25. 08. 2010 a smerovala voči povinnému T. E. a uznesením zo dňa 11. 05. 2012 bola táto žiadosť zamietnutá.

Je pravdou, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje lehotu 15 dní na písomné poverenie exekútora na vykonanie exekúcie, s výnimkou exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/ d/ Exekučného poriadku.

Ustálená súdna prax však umožňuje a usmerňuje súdy aj v smere materiálneho preskúmania okolností, či neexistuje rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu, pričom ak takýto rozpor súd zistí, je oprávnený uznesením zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom na takéto zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nie je v exekučnom poriadku stanovená žiadna lehota.

Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu (i návrhu a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) so zákonom je potrebné vykladať aj v kontexte zákona č. 244/2002 Z.z., ktorý v zmysle § 45 ods. 1, 2 citovaného zákona, umožňuje zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/, teda ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a hl (rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania alebo rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní) alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Dôležitou okolnosťou je to, že exekučný súd je oprávnený na zastavenie výkonu rozhodcovského rozsudku alebo exekučného konania aj bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov podľa § 45 ods. 1 písm. b/, c/ Zákona o rozhodcovskom konaní.

Zákon (Exekučný poriadok) ustanovuje lehotu v zmysle vyššie uvedeného v trvaní 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, avšak neustanovuje lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, alebo na zastavenie exekučného konania. Vo veciach preskúmaných súdom prvého stupňa boli žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. To znamená, že exekučný súd v týchto veciach nebol viazaný lehotou 15 dní uvedenou v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Taktiež je potrebné súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa uvedenými v odôvodnení jeho rozhodnutia, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní vzniku škody, nakoľko nepredložil na súde relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku tejto škody.

Navyše je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ ide o spis Okresného súdu Svidník sp. zn. 2Er/537/2011 ako bolo vyššie uvádzané, žiadosť o udelenie poverenia bola doručená exekučnému súdu v tomto prípade 25. 08. 2011 a teda po 01. 06. 2011, kedy so zreteľom na legislatívnu zmenu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila pre rozhodcovské rozsudky.

Odvolačný súd akcentuje všeobecne známu skutočnosť, že žalobca na exekučnom súde v danom čase inicioval stovky exekučných konaní v typovo obdobných veciach. Je síce pravdou, že povinnosťou štátu je zabezpečiť, aby spravodlivosť bola poskytnutá včas s tým však, že táto zásada platí pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod zaujímať sa o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany jeho veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráti na súd s množstvom nových návrhov, v rámci prevencie sa musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jeho podania schopný vybaviť a je povinný akceptovať, že vybavenie jeho vecí nemusí byť tak promptné ako vybavenie vecí iných navrhovateľov. Podporne táto okolnosť vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 606/2012 zo dňa 14. 12. 2012, ktoré sa týkalo sťažnosti žalobcu v obdobnej veci.

Taktiež je potrebné súhlasiť s tým, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdil v žalobách. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca ničím nepodložil a nepreukázal, a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožiteľnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotné žaloby tieto okolnosti udávajú len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Taktiež je správny názor súdu prvého stupňa, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetných exekučných konaniach (ktoré v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať ani za prietahy v konaní) a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Pokiaľ ide o tzv. polemizovanie o vhodnosti dĺžky konania v zákonných lehotách, je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa poukázal len na obtiažnosť problematiky, ktorá sa v exekučnom konaní preskúmava, zvlášť pokiaľ ide o tzv. materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu so zákonom, avšak táto otázka je bez právneho významu, pretože rozhodujúcou okolnosťou, o ktorú sa súd oprel pri zamietnutí žaloby žalobcu v predmetnej veci, je nepreukázanie základných okolností rozhodujúcich pre priznanie nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle vyššie uvedeného.

Nebolo tiež zistené, aby žalobca v konaní žiadal doplniť dokazovanie, prípadne, aby z jeho strany bol podaný návrh na prerušenie konania.

Odvolačný súd preto vzhľadom na uvádzané dôvody rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Z dôvodu, že súd prvého stupňa si vymienil rozhodnúť o trovách konania po právoplatnom skončení veci v súlade s ust. § 151 ods. 3 O. s. p. aj o trovách tohto odvolacieho konania rozhodne následne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.